

МОГИЛЯНСЬКА КРИЦЯ

Вересень 2002 (№5)

Ну гдє же ви дєвчѳонкї... або Смачного!!

Genius and Gadiuka

Низькі тваринні інстинкти тримають нас у полоні, змушуючи шукати скромну поживу для тілесної оболонки хоча б декілька разів на тиждень. Отже, здійснивши нехитрі підрахунки наявних грошей, здоров'я, сил і часу, середньостатистичний спудей ближче до першої-другої-третьої години дня скеровує свої мозолисті стопи в напрямку Студентської їдальні НаУКМА, що знаходиться в ІV корпусі (кафе в ІІ корпусі ми відкидаємо через перманентний катастрофічний аншлаг у ньому; їдальні, відомі в народі як Верхня та Нижня Фролівки, не розглядаємо через віддалене від Могили розташування та надто високий вміст домашніх комах у продуктах харчування). Юнак (або юнка) з блідим обличчям, жахливо спотвореним інтелектом і європейською системою навчання, заходить у цей зразковий заклад громадського харчування й стає в довжелезну чергу, все ще переймаючись проблемами неологізмів у верхніх діалектах суахілі, феномену полісу в античній культурі або скорочення популяції дрібних гризунів у зв'язку з засоленням ґрунтів на північному сході Мексики. Його (її) очі повні високих прагнень, він (вона) спочатку навіть не замислюється над жорстокою реальністю, аж раптом до нього (неї) доливають знайомі звуки: "Ой на, ой на горі...". Наш герой радісно підхоплює пісню про блискуче вирішення гендерного питання в Україні XVIIст. і про

славетного гетьмана, похованого на території alma mater, однак на нього чекає несподіванка. Сучасна цивілізація дає себе знати чи не в кожному прояві суспільного життя: архаїчних женців витіснено з радіопростору, а разом з тим і з народної свідомості; голоси, підсилені динаміками буржуйського магнітофона, пояснюють, що на горі – "Наше радіо", рупор сучасності в інтерпретації совдепівського покоління українців, а також прогресивної київської молоді!

Трохи шокований такою новиною, стійкий могилянець виявляє незламність духу і слухає, що ж буде далі. А далі приємний жіночий голос, істерично регочучи подібно до Р.Ковалю, що читає газету "Комуніст", передає привіт пацанам, які знаходяться в сусідній кімнаті, і попросив поставити "Владимірській централ". Черга була довгою (достояє до кінця найстійкіший – соціальний дарвінізм на практиці), так що наш спудей зміг насолодитися ще й співом А.Пугачової, "Віагри" та "Руки вверх"

Дочекавшись нарешті своєї законної черги, а потім кінця "технічної перерви", що тривала ще 15 хв., зголоднілий могилянець робить нарешті замовлення. Але не все так просто: на нього, неначе на Одисея, чекають випробування не лише фізичного, а й інтелектуального змісту. Епічний герой новітнього часу мусить

відгадати, що ж таке значить "кур'яче стегно" – так і хочеться, перепошую, вставити ще "в" перед апострофом... Не розгубившись, хитромудрий спудей замовляє "борщ укр." (90 коп.), хліб (10 коп.), кашу пшоняну (35-40 коп.) і "тефтели" (1,90 грн.). Озброївшись до зубів знаряддями на кшталт виделок з ножами й ложками, він чатує на довгоочікувану їжу біля ще одного загадкового напису: "Повертайте таці (ПІДНОСИ) на місце". І лише пройшовши цю останню стадію випробувань, новітній Übermann дістає вистражданий приз, неначе герой, який отримує артефакт у Heroes of Might and Magic III. В якості бонусу можна навіть попросити серветку.

Мораль: у такий нехитрий спосіб автор статті хотів висловити власне та громадське обурення і незадоволення славнозвісним заходом громадського харчування, який так пишно розквіт на теренах Могили. І що робити? – спитав філософ... (На ваші скарги і пропозиції чекають у Спудейському Братстві – 4-107)

Волонтер

Вірясова Інна (на статтю надихнула розмова з деканом по роботі зі студентами Третяковою О.В.)

Волонтер. Не хочеться з приводу цього розливатися мислю по дереву у пафосній манері, рвати на собі сорочку і кричати про своє призначення безкорисливо допомагати ображеним і приниженим, покласти своє життя на вівтар людських негараздів, злиднів, бід і втрат. Просто Хочеться лишень тверезо порозмірковувати на тему. Я навіть не називаю себе волонтером і ніколи не ставила собі за мету ним стати, бо це не є самоціллю і не має нею бути. Волонтер, волонтер... Навіть слово іноді ріже слух. Американізм? Та ні, ніби і слово має французьке витончене коріння: уявляєте собі хлопців, які вишикувались у колони та йдуть вперед, боротися за "щось", за це не маючи нічого, хіба що кулю у своєму тілі. Хоча, в принципі, немає нічого

поганого і у слові; замінили ж свого часу "електронно-обчислювальну машину" на горде "комп'ютер", і ось сьогодні вже пишаємось інтернетом у сільських школах. Отак озирнешся і починаєш думати, чи не добрий то дядько американець або якийсь західноєвропейець намагається поширити на нас позитивне західносвітське явище, що має допомогти НАМ (зовсім відмінним від НИХ) у набутті імунітету проти негативних суспільних явищ, які невтомно намагається викоринити кожен свідомий "громадянин-лікар-аматор". Та ні, мабуть, таке явище, як добра воля (volunteer=волонтер=доброволець), притаманне нашій нації ще з давніх-давен. Вона, добра воля, була і в серцях молодих хлопців та дівчат, що боролися за незалежність, і в серцях тих, що добровільно, набивши собі кишені папірцями кольору нестиглої вишні, їхали і їдуть за..., ховаючись від "винагороди" за свою сумлінну

працю. Чим не волонтери? Але певно ж, стосовно їхньої особи ніхто не вживає такого терміну чи звання.

Ти ба, ким тоді ж є ті волонтери? Аматорами, вільними гравцями, маріонетками, автономними модулями, чи може вони – це абстрактне поняття, яке неможливо проілюструвати? А це вже справа кожного вирішувати, ким бути чи не бути, ідентифікувати себе з певними поняттями чи категоріями, або вигадувати нову термінологію для полегшення самоідентифікації. Кожного можна назвати волонтером, добровольцем, кожен ним по суті і є, бо живемо ми добровільно, нічого за це не отримуючи, життя стало самоціллю. Тому і справа вже не в тому, який ярлик причепить тобі суспільство, а в тому, чи ти сам готовий визнати себе носієм доброї волі і нести цей хрест, бо легко живуть лише ті, що волі зовсім не мають.

Спудейське Братство

Європі, або ж в першому на землях східних слов'ян вищому навчальному закладі – Києво-Могиллянській Академії. Це слово широко вживається у відновленому університеті і сьогодні.

Що таке СБ НаУКМА?

Спудейське Братство Національного Університету "Києво-Могиллянська Академія" (СБ НаУКМА) – це громадська організація, створена у листопаді 1997 року з ініціативи студентів НаУКМА.

Мета діяльності

Метою діяльності Спудейського Братства є сприяння відновленню в Академії традицій національного просвітництва; допомога у реалізації творчих ініціатив студентів НаУКМА, спрямованих на покращення умов навчання; сприяння утвердженню серед студентів НаУКМА та всієї України поваги до української мови та української культури.

Що таке спудей?

Спудеями в XVII та XVIII століттях називали на Україні студентів – тих, що навчалися або в Західній

Цинічний вірш

Солдат Джейн

В цей запах зливи у повітрі,
В цей ніжний дотик, дотик ватру,
В цей смак дощу, що на вустах,
В цей відблиск блискавки в очах,
В цей гromу гомін, гromу дзвін
Кудись ішли вона і він.

Він ішов босий, у закованих штанах.
Ї він ніс, як скарб той, на руках,
Як в мріях ніс, як в милих снах,
Банально ніс, як у казках.

Раптом вони потрапили в калюжу –
І смішно постать його дужу
Нам бачити в такій напасті
Ось-ось він, друзі, має впасти.

І що ж ви думаєте? Ношу,
Таку знадливу і хорошу,
Він упустив, ще й без вагання
Юнки! Не вірте у кохання!

Як вона гепнулась додолу
І як здійняла бульок море,
І як підводилась спрокволу,
І як упала знов. Ой горе!

А він стояв і посміхався.
Ї цинічно роздивлявся.
Сукенка її обліпила.
Яка ж безпомічність знадлива!

І їй руки він не подав.
На нього сміх такий напав.
Крізь регіт їй таке сказав:
Ну хто б тебе ще так скупав?

З хлопцями не ходіть у зливу.
Як вас несуть, не вірте в диво.
І як цілують – то не щиро.
І коли люблять – то зрадливо.

Про наболіле

Попадюк Вікторія

*То все – фігня,
То все – до с...ки:
І та любов, і тії маки,
І та хатина край села...
Аби лиш ти, аби лиш я...
Та й то – фігня,
Аби лиш я.*

Цей, безперечно, шедевр поетичного мистецтва належить перу невідомого автора. Дослідникам доведеться ще неабияк попрацювати, щоб дізнатися, хто ж все-таки створив ці рядки. А поки що залишається тільки здогадуватися та висувати більш чи менш правдиві припущення.

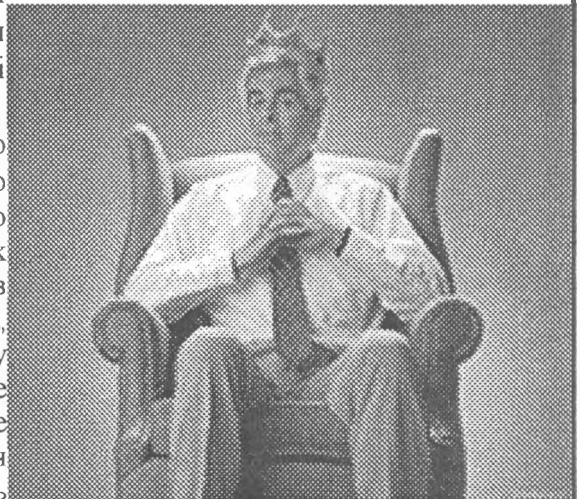
Необхідно зауважити, що невідомий всього в сімох рядках висловив почуття, близькі кожному з нас. Ні, це не кохання, не почуття обов'язку, це щось

зовсім інше – поклоніння власному "Я".

Схильні вважати, що цей невеличкий вірш започаткував своєю з'явою цілу епоху – епоху людства на землі. Бо ще наші древні предки, не здатні навіть розбірливо говорити, усвідомлювали кожен свою індивідуальність. "Скептик у третьому ряді" може заперечити, що, мовляв, навпаки, в первісному суспільстві люди жили общинами. Це, звичайно, так, але не можна з певністю

сказати, що вони не усвідомлювали свою особистість.

Що ж до розвитку людства на сучасному етапі, то сумніватися не доводиться – автор влучив, як-то кажуть, "в яблучко". Культ власного "Я" досягнув апогею свого розвитку саме нині, при чому явно переступив межу розумного. Яскравим прикладом можуть слугувати ультра-нові методи виховання молоді за принципом – "Бачу мету – не бачу перешкод". Сміливо, без натяків, автор

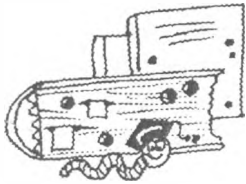

прямо заявляє: "Аби лиш я". І в цих словах відображене життєве кредо багатьох (якщо не всіх) сучасників. Тому можна зробити висновок, що наведений вище вірш не лише сягає своїми ідеями сивої давнини, не лише з математичною точністю відображає сучасність, а ще й упевнено простує в майбутнє. Цікаво лишень, чи буде це майбутнє і чи буде кому читати такі шедеври нашого часу.

ГОРОСКОП

Новини
з Альфи-Центаври
записала Надійка Матвійчук

ФГСН

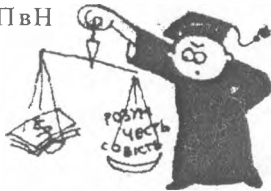
Спогади про літо – найкраще паливо для гуманітарної творчості. Поспішайте запастися цікавими ідеями протягом цього місяця, доки викладачі не встигли заповнити вільний простір у вашій голові новим лекційним матеріалом.

ФПрН

Як відомо, є час розкидати каміння й час збирати каміння. Панове природничники, ви маєте вирішити, що ж внесено до вашого вересневого порядку денного. Головне – правильно визначити пріоритети й не нехтувати законом тяжіння.

ФПвН

Правники, зірки радять вам не набирати обертів надто швидко. Навіть якщо ви все ще з приємністю згадуєте про літнє перебування біля водойм, не занурюйтеся в правове море надто швидко – ви ще встигнете це зробити!

ФСНТ

Панове, цього місяця ви маєте нагоду поспостерігати за новими представниками сезонних суспільних груп Могилянки: в Академії з'явилися свіженькі могилянці-першачки та старенькі могилянці-трудоголікуси. У період підвищеної психічної активності зірки пропонують вам трохи розважитися й намотати на вуса неповторні сезонні зразки.

ФЕН

Економісти, зірки наполегливо пропонують вам викинути з голови всі романтичні витребеньки й серйозно взятися до справ. Розпочинати діяльність краще за все з особливою наполегливістю й чималим капіталом: гроші липнуть до грошей, а успіх – до невгамовних.

ФІН

Добродії, в цьому столітті комп'ютер має шанс замінити людині роботу, друга й коханку, тому зірки просять вас не нехтувати жодною з ваших і його (тобто комп'ютера) можливостей і активно долучатися до робочого процесу!

Олександр Ірванець
Бу-Ба-Бу

Де б ти хто б ти коли б ти яким
би ти досі не був

Возлюби розлюби а затим
возлюби його заново

Цей народ що оплакав не раз
Маріанну й рабиню Ізауру
А про Мотрю і про Катерину
нараз прочитав і забув

Що кумирів нових не надбав а
старих розгубив

Що втомився від рішень та
їхньої колегіальності

Навіть гідність свою розбудив
возлюбив розлюбив

Запевняючи брата і свата і ката
у власній лояльності

Цей народ що з дев'ятого
поверху ліфтом з'їжджа на город

Що вистоює черги на митниці
альбо на мітинги

Що крім грошей не хоче ніяких
уже нагород

І слухняно таврує чуже
і виконує все що намітили

Не запитуй: навіщо? для кого?
куди? і чому?

Все одно не збагнеш хоч би
скільки в пророки не пнися

Тож зіжмакай гординю свою і
всміхнися народу цьому

Чи й самому собі чи й нікому –
а все ж усміхнися

Усміхнися і йди
і усмішку з губи не згуби

Хай ніхто не збагне: ти
сякаєшся в небо чи каєшся

Возлюби розлюби возлюби
розлюби возлюби

Бо від нього нічого подібного
не дочекаєшся

Могиллянська криця. Газета Спудейського Братства НаУКМА
(4-107, т. 416-45-49)

Головний редактор: Матвійчук Надія. Редакційна Рада:
Мигаль Леся, Воробйова Ганна, Wegevolf, Вірясова Інна.
Верстка: Наталя Мостепанюк

Авторські права застережені. Думка авторів часом є зовсім
відмінною від думки редакції.

Особлива подяка Декану з роботи зі студентами